

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Враца, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
П. К. Кучев

при участието на секретаря Галина Ем. Вълчкова-Цветкова
като разгледа докладваното от П. К. Кучев Въззивно гражданско дело №
20231400500636 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано въз основа на въззивна жалба, подадена от „Юробанк България“ АД – гр. София, чрез адвокат Д. Е., против решение №147/10.08.2023г. на Районен съд-Мездра, постановено по гр.дело №25/2023г., с което предявеният иск за заплащане на главница по договор за кредит № FL***/24.08.2018 г. е бил отхвърлен за сумата над 7300,35 лв. до пълния предявен размер от 12 540,68 лв., както и са отхвърлени исковете за заплащане на следните суми: сумата от 1707,80 лв., представляваща лихва върху редовна главница, дължима за периода от 15.02.2021 г. до 11.06.2021 г., сумата от 2895,33 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 13.02.2021 г. до 10.01.2023 г., сумата от 45 лв. за дължими такси за периода от 13.02.2021 г. до 10.01.2023 г., сумата от 60 лв. за разноски за изготвяне и връчване на покана за доброволно изпълнение, поради недействителност на кредитното правоотношение между страните в тази му част на основание чл. 22 вр. с чл. 11, ал. 2 ЗПК. С решението в тежест на жалбоподателя „Юробанк България“ АД – гр. София са възложени и деловодни разноски по компенсация в размер на 750 лв. С решението в тежест на П. К. К. са възложени деловодни разноски по компенсация в размер на 3120 лв.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, като съдебният акт е постановен при съществени процесуални нарушения, същият бил необоснован. Изводите на съда не кореспондирали с доказателствения материал по делото, съдът излязъл извън правораздавателната си компетентност като приел за установен размер

на платеното и дължимото по процесния договор без съдебно-счетоводна експертиза, въпреки, че такава изрично била поискана с исковата молба. Иска се обжалваното решение да бъде отменено в неговата цялост и да бъде постановен съдебен акт, с който изцяло да бъдат уважени предявените искове. Претендират се разноски.

Развиват се доводи, че неправилно съдът се е позовал на чл. 22 ЗПК и е обявил целия договор за кредит за недействителен като е присъдил чистата стойност на кредита. Общите условия били неразделна част от договора за кредит в хипотезата при сключен договор при общи условия и когато самите общи условия били публикувани на интернет страницата на банката и това задължение било изпълнено. Това било изрично предвидено в текста на самия договор – чл.2, ал. 2 от договора. С подписване на процесния договор кредитополучателят се съгласил с тях и това изрично предвидено в чл.2, ал. 2 от договора. Същите се прилагали единствено и само за начислените такси и комисионни по кредита. Останалите съществени елементи от договора били предвидени в самия му текст, като същите били останали непроменени за периода на неговото действие. Съдът се произнесъл по чл. 22 ЗПК и обявил договорът за недействителен поради липса на общи условия по кредита, но в доклада по чл. 140 ГПК не уведомил банката, че ще се произнася по действителността на договора с оглед липсата или наличие на общи условия и не бил разпределил доказателствена тежест относно приложимите по кредита общи условия и тяхното ангажиране по делото, като изрично да е посочил за недоказан и ненуждаещ се от доказване факта на подписване или не на общи условия по кредита. Това било съществено процесуално нарушение, което пречело банката да ангажира съответните доказателства по делото и довело до неправилен краен извод на съда. Приложимите общи условия по процесния договор се отнасяли за условията за откриване, водене и закриване на банкови сметки на физически лица в „Юробанк България“ АД – гр. София. Останалите стандартизирани условия, при които се сключвали договорите за потребителски кредит били инкорпорирани в текста на самия договор и не били отделени в отделни общи условия, с които кредитополучателят изрично да се запознава и да дава съгласие по тях и същите да стоят извън самия текст на изрично подписания договор за кредит. Не били налице и отделни и други общи условия, които да уреждат елементи на кредита. Излага, че неправилно бил определен остатъкът от кредита. С исковата молба било направено доказателствено искане за допускане и назначаване на съдебно-счетоводна експертиза. Такова доказателствено искане било направено и с депозирана молба от 21.06.2023 г. Съдът не назначил експертиза и по делото не ставало ясно как е определен размерът на задължението по кредита. Тъй като по делото нямало експертиза, съдебното решение относно размера на задължението по кредита било необосновано.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна П. К. К. от с. ***, област Враца, чрез упълномощения му адвокат В. В., е постъпил писмен отговор, с който въззивната жалба се оспорва като изцяло несъстоятелна и несъобразена с наличните по делото доказателства. Постановеното решение от Районен съд – Мездра следвало да бъде потвърдено с изключение на частта, която била оспорена с въззивна жалба вх. № 3482/29.08.2023 г.

Същата била неправилна и незаконосъобразна. Счита, че доводите в представената от ищеца въззивна жалба са изцяло несъстоятелни. В текста на чл. 11, ал.2 ЗПК било предвидено, че общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписвала от страните по договора. До приключване на делото в първоинстанционния съд такива общи условия не били представени. По отношение на твърдението, че с доклада по чл. 140 ГПК съдът не е разпределил доказателствена тежест относно приложените по делото общи условия, видно от протокол от съдебно заседание, проведено на 22.06.2023 г. съдът указал изрично, че тежестта на доказване на фактите и обстоятелствата, изложени в исковата молба е върху ищеца. Възразява срещу приемането на доказателства, които се представят с въззивната жалба. Счита, че възможността за представяне на нови доказателства, с които страната е разполагала и към момента на представяне на исковата молба е преклудирана.

В срока по чл.259, ал.1 от ГПК и П. К. К. от с. ***, област Враца, чрез упълномощения му адвокат В. В. е подал и въззивна жалба срещу решение №184/01.12.2022г.на Районен съд-Мездра, постановено по гр.дело №1642/2021г. в частта му, с която е осъден да заплати на „Юробанк България“ АД – гр. София сумата от 7300 лв. - главница по договор за кредит № FL***/24.08.2018г., както и сумата от 3120 лв. – деловодни разноски по компенсация.

Твърди се, че в оспорената му част постановеното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано и следва да бъде отменено. Ищцовата страна не направила нищо, за да докаже основателността и законосъобразността на формулираните в исковата молба претенции.

По отношение на претендираната главница при сбор на сумите предвидени като вноски, съгласно представените към исковата молба погасителни планове и вземайки предвид компонента главница, се установявало, че остатъкът от главницата следвало да е в съвсем различен и доста по-нисък размер от претендирания. Претенцията за главница се явявала недоказана.

По отношение на претенцията за възнаградителна лихва, също се счита, че тази претенция е недоказана, тъй като от текста на извлечението на счетоводните книги не ставало ясно какъв точно лихвен процент е начисляван, за които периоди и върху какъв остатък от главницата.

По отношение на претенцията за мораторна лихва, то тази претенция била недоказана и съображенията за това били като тези за възнаградителната лихва, а и отделно възниквал въпросът от кой момент, от коя дата, както и на какво основание и в какъв размер се начислявала съответната мораторна лихва.

По отношение на претенциите за дължими такси и разноски за връчване на покана, от съдържанието на извлечението не ставало ясно как точно и защо били начислявани същите. Единствената покана била изпратена чрез „Български пощи“ ЕАД като се изразява, че услугата не струвала толкова.

Имало налице разминаване по отношение на крайния срок за погасяване на кредита, посочен в извлечението към исковата молба и посочения такъв в погасителния план към исковата молба. След подписването на допълнително споразумение от 28.05.2020 г. бил приет нов погасителен план и крайният срок бил 13.02.2026 г. Било налице разминаване в твърдения и доказателства и исковата претенция се явявала недоказана.

Били наведени възражения за наличие на неравноправни клаузи в договора за кредит, но същите не били възприети като основателни. Поддържа, че клаузата на чл. 3 от процесния договор, уреждаща размера на дължимата от кредитополучателя възнаградителна лихва е неравноправна, поради начинът, по който била формулирана. В конкретния случай, предвид липсата на договорна клауза, в която изрично разбираемо и подробно да е описан методът за промяна в лихвения процент било неприложимо изключението, уредено в чл. 144, ал.3, т.1 ЗЗП. Въпросните текстове от процесния договор за кредит следвало да бъдат обявени за нищожни.

Иска да се постанови решение, с което да се уважи въззивната жалба и да се отмени първоинстанционното решение в оспорените части. Претендират се разноси.

В подадения отговор на въззивната жалба от П. К. „Юробанк България“ АД – гр. София поддържа становище за недопустимост на същата, респективно същата да бъде оставена без уважение. Самата жалба била неоснователна и не съдържала никакви конкретни оплаквания относно нарушение на материалния и процесуалния закон от съда. Излага, че жалбата в частта, в което жалбоподателя се оплаквал относно липсата на произнасяне по конкретни клаузи от договора за кредит и тяхното обявяване за нищожни, които клаузи касаели промяна на лихвения процент, била недопустима, тъй като липсвал правен интерес за обжалване на процесното нарушение на това основание. Районен съд – Мездра обявил целия договор за кредит за нищожен и присъдил чистата стойност на заема по сметки на съда без да ползва експертиза. Макар този извод на съда да бил неправилен и да не са налице основания за обявяване на целия договор за кредит за нищожен, то крайният извод на съда изключвал правния интерес от обявяване на отделни клаузи от договора за нищожни и атакуване на съдебното решение на това основание.

Излага, че по време на действие на договора за кредит не е променен лихвеният процент, а противното твърдение на жалбоподателя било необосновано, тъй като по делото, въпреки направеното доказателствено искане нямало заключение на вещо лице. Твърденията за нищожност били бланкетни и недоказани. По отношение на пороците, които твърдяла ответната страна и касаещи дължими по договора за кредит вземания за главница, лихва, такси и разноси- в тази част жалбата също била недопустима, тъй като не били присъдени със съдебното решение. По отношение на вземането за главница по договора за кредит, оплакването било недоказано и неоснователно, тъй като ответната страна не била доказала да е погасила по-голяма част от присъдената главница, нито пък да твърдяла да е налице погасяване на по-голяма част от кредита, която да е различна от това, което бил присъдил съдът. Претендират се разноси за процесуално представителство, защита и съдействие срещу въззивната жалба.

Въззивните жалби са процесуално допустими като подадени от надлежни страни, в рамките на законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

Според уредените в чл. 269 ГПК правомощия си въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съдът следи служебно и за нарушения на императивните материалноправни норми.

При извършената служебна проверка по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим.

За да се произнесе по правилността на първоинстанционното решение, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Пред Районен съд – Мездра ищецът „Юробанк България „ АД е предявил осъдителни иски с правно основание чл. 430, ал.1 и ал. 2 от ТЗ във вр.чл. 79 ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, с които се иска да бъде осъден ответникът П. К. К. да заплати следните суми: 12 540,68 лв. – непогасена главница по Договор за потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г. за периода 15.02.2021 г. – 10.01.2023 г., 1707,80 лв. – лихва върху редовна главница за периода 15.02.2021 г. -11.06.2021 г., 2895, 33 лв. – мораторна лихва за периода 13.02.2023 г. -10.01.2023 г., 45 лв. – такси за периода 13.02.2021 г. -10.01.2023 г., 60 лв. – разноски за изготвяне и връчване на покана за доброволно изпълнение до длъжника.

В исковата молба се твърди, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г. с разрешен лимит в размер на 15 300 лв. На 28.05.2020 г. било сключено Допълнително споразумение към договора, с което страните се споразумявали плащането на дължимите главница и лихви по договора за кредит да бъде отсрочено за срок от шест месеца, считано от март 2020 г. до септември 2020 г., а срокът на договора се удължавал с продължителността на договорения период на отсрочване, като начислените лихви за този период се разпределяли на равни части във всяка вноска по кредита. На 15.02.2021 г. ответникът преустановил плащането на дължимите вноски за главница и лихви и се формирало просрочие. С оглед формираното просрочие банката обявила кредита за предсрочно изискуем на 11.06.2021 г. с връчена до ответника покана, с която била дадена възможност и срок за доброволно изпълнение, като липсвало доброволно изпълнение. Претендира се и законна лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане на дължимата сума, както и се претендират разноски.

В срока по чл. 131 ГПК постъпил отговор на исковата молба от ответника П. К.. В него излага, че исковата молба е неясна, неоснователна, недоказана, оспорва същата по основание и размер. Пзовава се на погасителна давност по отношение на претендираната лихва, така и по отношение на претендираните лихви. Посочва наличието на нищожни клаузи в договора, поради тяхната неравноправност. От исковата молба и от приложенията към нея не ставало ясно как бил формиран размерът на претендираните суми. Не ставало ясно за кой период се претендира мораторна лихва и върху кой размер. Това не ставало ясно и от представеното по делото извлечение от счетоводните книги. Оспорва се претенцията за разноски за адвокатско възнаграждение.

С решението, чиято отмяна се иска, районният съд приел, че между страните са възникнали правоотношения по договор за потребителски кредит и предвид, че никъде в процесния договор не било посочено, че кредитополучателят бил запознат с Общите

условия или да са му представени такива, то процесният договор е недействителен на основание чл. 22 вр. с чл. 11, ал. 2 ЗПК, а съобразно чл. 23 ЗПК при недействителност на договора за кредит длъжникът следвало да възстанови на кредитора чистата стойност на кредита. Уважена е единствено претенцията за главница в размер от 7300, 35 лв., като за разликата до пълния предявен размер претенцията е отхвърлена, както и са отхвърлени останалите предявени претенции с исковата молба.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства. Пред въззивната инстанция е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, както и са приети писмени доказателства - 10 бр. Общи условия за откриване, водене и закриване на банкова сметка на физически лица в „Юробанк България“ АД.

След като обсъди събраните доказателства, поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с доводите на страните, настоящият съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

От съдържанието на приложения по делото сключен Договор за потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г. се установява, че между банката и ответника е налице валидно облигационно правоотношение по договор за кредит, въз основа на който на ответника е предоставен кредит в размер на 15 300 лв. за текущи нужди, като ответникът се задължил да върне ползвания кредит заедно с дължимите лихви в сроковете и при условията на договора – чл.1, ал.1 от договора. С чл. 2, ал. 1 от договора страните са уговорили, че разрешеният кредит се усвоява по разплащателна сметка на името на кредитополучателя, като страните не спорят, че сумата в размер на 15 300 лв. е усвоена изцяло от него. Съгласно чл. 3, ал. 1 от договора за кредит длъжникът дължи на банката лихва, изчислена при прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определя като сбор от референтен лихвен процент "ПРАЙМ", плюс договорна надбавка в размер на 9,350 %. Съгласно чл.3, ал.3 от договора към датата на подписване на договора "ПРАЙМ" за необезпечени кредити в лева е в размер на 1,150 %.

В чл. 3, ал. 2 от договора е предвидено, че референтният лихвен процент "ПРАЙМ" за необезпечени кредити се определя от Комитета по управление на активите и пасивите, съгласно Методология на банката за определяне на референтен лихвен процент "ПРАЙМ" по потребителски и жилищни кредити, публикувана на Интернет страницата на Банката, представляваща Приложение № 1 към договора за кредит, подлежащ на разглеждане на тримесечна база, при спазване на условията, описани в Методологията. В случай, че в срока на настоящия договор, съгласно Методологията, е налице основание за промяна на стойността на "ПРАЙМ", новата актуална стойност на "ПРАЙМ", както и датата на която тя е публикувана се обявяват на интернет страница на Банката, като обявлението за промяна се поставя на видно място в офисите на Банката – ал. 3. При отрицателна стойност на „ПРАЙМ“, при определяне на годишния процент на кредита се приема за нула – чл. 3, ал. 4. При настъпила промяна в „ПРАЙМ“ между датата на сключване на договора и датата на усвояване на средства от отпуснатия кредит се публикува нова стойност на „ПРАЙМ“ и годишния лихвен процент се изчислява съгласно новата стойност на Прайма, при спазване на условията на чл. 3, ал. 4. - ал. 5. Според чл. 3, ал. 6 при всяко публикуване на нова актуална стойност на „ПРАЙМ“ и при спазване на условията по ал. 4, Банката извършва

съответна актуализация на ГПР, като новата приложима стойност е в сила и се ползва за определяне на лихвения процент по кредита, считано от датата следваща първата падежна дата и месечна вноска по кредита, след датата на публикуване на новата стойност на „ПРАЙМ“. В ал. 9 е посочен ГПР на отпуснатия кредит – 14,21 %, както и общата дължима от кредитополучателя сума 23 471,16 лв., изчислени към момента на сключване на договора. Според чл. 5 кредитополучателят заплаща на банката следните такси и комисиони: 1 такса за разглеждане на искане за кредит в размер на 300. 00 лева, месечна такса за обслужване на разплащателна сметка, разкрита по потребителски кредит в размер на 3.50 лв. Според чл. 7, ал. 1 – кредитополучателят погасява кредита на анюитетни вноски, включващи лихва и главница, посочени, като брой, размер и падежна дата в погасителен план, неразделна част от договора. Погасяването на кредита е следвало да бъде извършвано чрез заплащане на анюитетни месечни вноски съгласно (чл. 7, ал. 1 от кредита), включващи лихви и главница и посочени като брой, размер и падежна дата в Погасителния план, неразделна част от настоящия договор. Според чл. 7, ал. 2 при актуализиране на приложимия ГПР Банката променя размера на непаетираните погасителни вноски, за което Кредитополучателят дава своето съгласие с подписване на договора. В чл. 7, ал. 3 е предвидено, че Банката и Кредитополучателят договорят, че при промяна на размера на предстоящите (непаетираните вноски) информация за актуалния размер, брой и периодичност на предстоящите дължими вноски се предоставя периодично по реда и начините, посочени в чл. 4 и следващите по-долу. Според чл. 7, ал. 4 от договора – в случай на промяна на размера на предстоящите (непаетираните) погасителни вноски, съгласно ал. 2 банката изготвя нов погасителен план за непогасения остатък от задълженията по договора, съобразен с актуализирания годишен лихвен процент, съдържащ информация за извършени плащания и за предстоящите (непаетираните дължими вноски), в това число разбивка на вноската на главница и лихва и допълнителна информация за други дължими месечни разходи, свързани с кредита, като такси и застрахователни премии, ако такива са дължими съгласно условията на договора. Посочено е, че кредитополучателят има право по всяко време от срока на кредита да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки от финансовите центрове на Банката, новия погасителен план на кредита. Според чл. 7, ал. 5 информацията по ал. 4 е актуална към датата на изготвяне на погасителния план и е валидна до датата на последваща промяна на приложимия годишен лихвен процент, съгласно условията на договора, или от датата на частично предсрочно погасяване на дълга по кредита и/ или до датата на предоговаряне на условията за погасяване на кредита, водещи до промяна на приложимия погасителен план и/ или до датата на промяна на приложимите такси, комисионни и/ или допълнителни разходи, свързани с кредита, в случай, че настоящия договор предвижда такава възможност. Според чл. 9 при просрочие на дължими погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост е предвидено заплащане на обезщетение в размер на законната лихва за забава, чийто размер се определя от Министерски съвет. Съгласно чл. 14 – при непогасяване в уговорения срок на една или повече вноски по кредита, банката има право да обяви кредита за изцяло или частично предсрочно изискуем, както да поиска на основание чл. 60, ал. 2 ЗКИ – да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на ГПК и да пристъпи към

принудително събиране на вземането, като насочи изпълнението върху цялото имущество на кредитополучателя.

Приложени са по делото и погасителен план към Договор за потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г.м. Методология за определяне на референтен лихвен процент на „Юробанк И Еф Жи България“ АД, Допълнително споразумение от 28.05.2020 г. и Допълнително споразумение от 01.02.2021 г.

С Допълнително споразумение от 28.05.2020 г. към процесния договор, страните са се договорили плащането на дължимите главница и лихви да бъде отсрочено за срок от шест месеца, считано от дата на месечната погасителна вноска по кредита, дължима през месец март 2020 г. включително, като погасяването на кредита се възобновява, считано от падежната дата на месечната погасителна вноска, дължима през месец септември 2020 г. Крайният срок на договора става 13.02.2026 г. За периода на отсрочване се начислява лихва, съгласно условията на договора за кредит. След изтичане на периода на отсрочване, непогасената лихва се разпределя на равни части, които се добавят към всяка вноска по кредита, съгласно новия погасителен план и се погасяват за период от 24 месеца след края на периода на отсрочване, но не по-късно от крайния срок на договора.

С Допълнително споразумение от 01.02.2021 г. страните са се договорили плащането на дължимите главница и лихви да бъде отсрочено за срок от три месеца, считано от падежната дата на месечната погасителна вноска по кредита, дължима през месец ноември 2020 г. Отсрочването се прилага за посочения период и по отношение на непогасената лихва, която вече е била отсрочена при предишно прилагане, като погасяването на кредита се възобновява, считано от падежната дата на месечната погасителна вноска, дължима през месец февруари 2021 г. Срокът на договора се удължава до 13.05.2026 г. За периода на отсрочване се начислява лихва, съгласно условията на договора за кредит. След изтичане на периода на отсрочване, непогасената за този период лихва, както и непогасената лихва, която вече е била отсрочена, се разпределят на равни части, които се добавят към всяка вноска по кредита, съгласно новия погасителен план и се погасяват за период от 24 месеца след края на периода на отсрочване, но не по-късно от крайния срок на договора – 13.05.2026 г.

По делото е приложена покана, връчена лично на П. К. чрез „Български пощи“ ЕАД, с която банката е обявила вземанията по процесния договор за предсрочно изискуеми, поради неиздължаване в уговорения срок на четири дължими вноски, считано от 15.02.2021 г.

От заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че сумата от 15 300 лв. е усвоена изцяло. Вещото лице констатира, че лихвеният процент, който е начисляван е както следва: 24.08.2018 г.-12.04.2020 г. – 10,50 %, 13.04.2020 г. -14.02.2021 г. -10,00 %, от 15.02.2021 г. -9.11.2023 г. – 11,50 %. Задължението на длъжника по процесния договор за банков кредит, по допълнително споразумение от 28.05.2020 г. и допълнително споразумение от 01.02.2021 г. и по погасителните планове към тях към датата на извлечението от счетоводните книги -10.01.2023 г., както и към датата на изготвяне на експертизата е в общ размер 17 248,81 лв., от които : 12 540,68 лв. – главница за периода 15.02.2021 г. -10.01.2023 г. – обявена за предсрочно изискуема на 11.06.2021 г., 539,37 лв. – възнаградителна лихва за периода от 15.02.2021 г. – 11.06.2021 г., 1 148, 43 лв. – разсрочена възнаградителна лихва за периода 13.02.2021 г. -11.06.2021 г., 2 895, 33 лв. –наказателна лихва за просрочие за периода 13.02.2021 г. -10.01.2023 г., 31 лв. – такса за ограничаване на негативните последици при просрочие за периода 15.02.2021 г. – 11.06.2021 г., 14 лв. –

месечна такса за обслужване на разплащателната сметка, разкрита по потребителски кредит в размер на 3,50 лв. за периода 15.02.2021 г. – 13.05.2021 г. Към 11.06.2021 г. общият размер на просрочените и непогасени задължения са 1273,60 лв. на 4 броя погасителни вноски с падеж от 13.12.2021 г. до 13.05.2021г. включително, от които - 585,77 лв. главница, 452, 44 лв. – възнаградителна лихва, 162, 81 лв. – разсрочена лихва, 38, 58 лв. – наказателна лихва, 20 лв. – такса за ограничаване на негативните последици при просрочие, 14 лв. – такса за обслужване на разплащателна сметка. След 10.01.2023 г. няма извършвани погасявания на задължения по процесния договор за кредит. Размерът на дължимата, но неплатена главница по кредита към 08.02.2024 г. – датата на изготвяне на заключението на вещото лице е 12 540,68 лв.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявени са иски с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Регламентацията на договора за банков кредит се съдържа в ТЗ и ЗКИ. Според легалното определение в чл. 430, ал. 1 ТЗ, с този договор банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. По своята правна характеристика договорът за банков кредит е двустранен, възмезден, консенсуален и формален, при който целта, за която се отпуска сумата по кредита, е релевантна за съществуването на самия договор. В изпълнение на вече сключен договор за банков кредит, за банката възниква задължение за отпускане на уговорената парична сума, чрез превод по посочена сметка, в рамките на уговорения между страните срок за усвояване на кредита. Съгласно общите правила за изпълнение по търговски сделки /чл. 305 ТЗ/, при безкасово плащане, релевантно за завършването му е заверяването на сметката на кредитополучателя със съответната сума по кредита, или чрез изплащане в наличност на сумата на задължението на кредитора.

В настоящият случай безспорно се установява постигната договорна обвързаност между ищеца – банка и ответника П. К., по силата на която банката е предоставила потребителски кредит за текущи нужди.

П. К. К. има качеството на кредитополучател и за него е възникнало задължение да върне заетата сума, заедно с лихви, такси и разноски.

Съгласно § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, "потребител" е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. В случая правилно първоинстанционният съд е приел, че ответникът има качеството на потребител.

Законно признато право на кредитора е при наличие на предвидени в договора предпоставки да обяви кредита в изцяло предсрочно изискуем. С т. 18. от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС са дадени разяснения, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл.

20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

Видно от отразеното в извлечението от счетоводни книги кредитополучателят е изпаднал в забава по отношение на вноските с настъпил падеж, считано от 15.02.2021 г.

Неизпълнението на задължението за плащане на месечна погасителна вноска, съгласно чл. 14 от договора, е съставлявало основание банката да упражни правото си да обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем. Другата предпоставка за законосъобразно упражняване на правото на банката е последната да е уведомила длъжника за преобразуването на вземането в предсрочно изискуемо.

В случая банката е изпратила покана, връчена лично на П. К. чрез „Български пощи“ ЕАД, с която банката е обявила вземанията по процесния договор за предсрочно изискуеми, поради неиздължаване в уговорения срок на четири дължими вноски, считано от 15.02.2021 г.

Изложеното очертава извод, че ищцовата банка надлежно и законосъобразно е упражнила по отношение на длъжника своето преобразуващо право да трансформира цялото задължение по договора в предсрочно изискуемо.

Съгласно чл.7, ал. 3 ГПК съдът следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител.

Настоящият състав не споделя изложеното от първоинстанционния съд, че кредитното отношение между страните е недействително на основание чл. 22 вр. с чл. 11, ал. 2 ЗПК, тъй като не са представени Общи условия като неразделна част от договора за потребителски кредит. Процесният договор не препраща към действащи общи условия на банката, поради което не може да се приеме, че такива условия са били предложени на кредитополучателя и той се е обвързал с тях. Договорът съдържа всички и в пълнота условия, които съставляват негови съществени елементи. Вземанията, касаещи главница и лихви изцяло са уредени в него. По отношение на таксите и комисионните, съгласно чл.2, ал. 2 от договора се прилагат Общите условия за откриване, водене и закриване на сметки на физически лица и Тарифа на банката, в сила към момента на извършване на съответната операция по сметката.

По възраженията за неравноправност на клаузи от процесния договор, съдът приема следното:

П. К. има качеството на потребител на финансови услуги по см. на § 13, т. 1 и т. 12 от

ДР на ЗЗП. По силата на чл. 146 ЗЗП, неравноправните клаузи в договорите с потребителите са нищожни. По въпроса, отнасящ се до приложимостта на основанията по чл. 143, т. 10 и т. 12 ЗЗП, чл. 144, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 ЗЗП и чл. 145 ЗЗП спрямо клаузи в договор за банков кредит, предвиждащи възможност за едностранно увеличаване от страна на банката на първоначално договорения размер на базовия лихвен процент, както и до преценката дали при договори за кредит с променлив лихвен процент методиката на банката кредитор за определяне на базов лихвен процент е извън договорното съдържание и ако е така, спазено ли е изискването за ясни и разбираеми клаузи, е формирана константна практика на ВКС, обективизирана в решение № 77/22.04.2015 г. по гр. дело № 4452/2014 г. на ВКС, ГК, III г. о., решение № 424/02.12.2015 г. по гр. дело № 1899/2015 г. на ВКС, ГК, IV г. о., решение № 51/04.04.2016 г. по т. дело № 504/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 95/13.09.2016 г. по т. дело № 240/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 205/07.11.2016 г. по т. дело № 154/2016 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 165/02.12.2016 г. по т. дело № 1777/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 201/02.03.2017 г. по т. д. № 2780/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о.

Съгласно тази практика една договорна клауза е неравноправна при наличието на следните предпоставки: 1. клаузата да не е индивидуално уговорена; 2 да е сключена в нарушение на принципа на добросъвестността; 3 да създава значителна неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията – съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните; 4 да е сключена във вреда на потребителя. Прието е, че основният критерий за приложимост на изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗЗП е изменението на цената да се дължи на външни причини, които не зависят от търговеца или доставчика на финансови услуги, а са породени от въздействието на свободния пазар и/или от държавния регулатор. Само тогава търговецът/доставчикът на финансови услуги не може да се счита за недобросъвестен по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза, съдържаща се в чл. 143, ал. 1 ЗЗП, тъй като увеличението на престацията, макар и едностранно, не зависи пряко от неговата воля.

Клаузата за възнаграждението на кредитора е съществен елемент на договора за кредит и изискването за яснота и разбираемост се счита за изпълнено, не само ако цената е посочена ясно от граматическа гледна точка, но и ако от съдържанието ѝ може точно да бъде разбран обхватът на поетото задължение и средният потребител, относително осведомен и в разумна степен наблюдателен и съобразителен, да разбере икономическите последици от сключването на договора.

В настоящият случай, съгласно чл. 3, ал. 1 от договора, за усвояния кредит, кредитополучателят дължи на банката годишна лихва в размер на сбора на референтен лихвен процент плюс договорна надбавка от 9.350%. Към момента на сключване на договора, референтният лихвен процент „ПРАЙМ“ е в размер на 1.150%, т. е. годишната възнаградителна лихва е в размер 10,50 %. Банката уведомява кредитополучателя за новия размер на „ПРАЙМ“ и датата, от която той е в сила, чрез обявяването им на видно място в банковите салони или на интернет страницата на банката. В чл. 7, ал. 2 от договора е предвидено, че в случай, че по време на действието на договора, банката променя в

съответствие с актуализирания годишен лихвен процент по кредита, размерът на предстоящите (непадежирали) погасителни вноски, за което кредитополучателят, с подписване на договора, дава своето неотменимо и безусловно съгласие. В случая не е посочено на какво основание банката ще променя референтният лихвен процент. Процесните клаузи не съдържат достатъчно ясна и разбираема за потребителя информация за условията и начина на изменение на размера на лихвения процент по договора за кредит. Същите съдържат неравноправни уговорки по смисъла на чл. 143, т. 10 и 12 от ЗЗП, тъй като дават възможност на банката да увеличи едностранно лихвата, което е във вреда на потребителя, създават неравновесие в правата и задълженията на страните като поставят задължението на потребителя в зависимост от определянето на съдържанието на едно понятие само от банката и противоречат на принципа на добросъвестност. Настоящият съдебен състав счита, че посочените разпоредби от договора не се явяват индивидуално уговорени по смисъла на чл. 146, ал. 2 от ЗЗП, тъй като са част от стандартни, изготвени предварително и типови условия на банката и кредитополучателят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. По делото липсват данни, че включването на спорните клаузи в договора е в резултат на изричното им предварително обсъждане и съгласие на потребителите по отношение на тяхното съдържание, а доказателствената тежест в тази насока е била на банката с оглед правилото на чл. 146, ал. 4 от ЗЗП. В този смисъл П. К. се ползва от защитата на потребителите, предвидена в ЗЗП, който в частта, касаеща регламентацията на неравноправните клаузи в потребителските договори, въвежда разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Тъй като спорните клаузи не са индивидуално договорени, същите са нищожни, освен ако се установи наличие на някое от изключенията, визирани в чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП или в чл. 144, ал. 2, т. 1, вр. 143, т. 11 от ЗЗП. Изключенията по чл. 144, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 от ЗЗП са въведени при презюмирана от закона добросъвестност на търговеца, както и при поето задължение за промяната да бъде уведомен лично кредитополучателят и да е уговорено право на последния да прекрати договора, каквато уговорка в процесния договор липсва. Не може да бъде приложен и чл. 144, ал. 2 ЗЗП, тъй като чл. 3, ал. 3 от договора за банков кредит предвижда, че промяната има действие незабавно и кредитополучателят не се уведомява лично, а чрез обявление на видно място в офисите на банката или на интернет страницата на банката. Посоченото изключва приложението на чл. 144, ал. 2 ЗЗП /така решение № 87/06.11.2019 г. по т. д. 848/2017 г. на ВКС, I т. о. / в Решение № 77/22.04.2015 г. по гр. д. № 4452/2014 г. на ВКС, III г. о., изключението по цитирания законов текст е приложимо само когато съответната клауза предвижда промяната да не е в зависимост от волята на кредитора. Така например, хипотезата на чл. 144, ал. 3, т. 1, вр. 143, т. 10 и т. 12 от ЗЗП е приложима в случаите, когато лихвеният процент е уговорен като сбор от лихвен процент на финансовия пазар като Libor, Euribor, Sofibor, ОЛП и пр. и определена фиксирана надбавка. Възможно е промяната да не настъпва автоматично, например да се извършва от банката веднъж месечно или два пъти в годината, но във всички случаи тя трябва да е определена като математически алгоритъм в самия договор и да е ясно каква

промяна в кой обективен фактор на пазара, до каква промяна в лихвата ще доведе. В случая атакуваните клаузи от договора за кредит не предвиждат автоматична промяна на лихвата, която да се дължи на външни причини и да не зависи от волята на кредитора. Предвидено е изменението на лихвения процент да се извършва посредством промяна на референтния лихвен процент, която промяна се извършва по усмотрение на банката, след нейна субективна преценка на фактори, които самата банка е избрала за релевантни и е определила тяхното относително тегло.

Настоящият състав намира за нищожна клаузата на чл.5, т. 2 относно уговорената месечна такса в размер на 3,50 лв. за обслужване на разплащателна сметка, разкрита по потребителския кредит. Освен тази уговорка обаче в чл.2, т.2 от договора, кредиторът е уговорил и допълнително задължаване на кредитополучателя с такси и комисионни за обслужване на специално открита разплащателна сметка на клиента, които не са конкретизирани по размери, а се определят едностранно от кредитора в тарифа. При съпоставка на двата текста от договора, се поражда обосновано съмнение за неяснота по отношение на договарянето на таксите, дължими от потребителя. Доколкото тези вземания черпят правно основание от договор, който има потребителски характер, съдът намира за приложими забраните по чл.10а, ал.2 и ал. 3 ЗПК, които изключват уговаряне като допълнителен разход под форма на такси възнаграждение за извършвана типична за съществената престация на банката по предоставяне на кредита, а именно – такси и комисионни, одобрение и усвояване на кредит, както и за неговото управление, както и различни възнаграждения за едно и също действие. В случая съпоставените от съда уговорки сочат точно такова поведение на кредитора, който е предложил на своя клиент обвързващо го предложение за предоставяне на кредит в пакет с услуга по откриването и обслужване на разплащателна сметка(по която следва да се отпусне сумата по договора), като е уговорил едновременно да събира както фиксирана такса (обявена като допълнителен разход в погасителен план), така и друго неясно по размер възнаграждение по тарифа. Това уговаряне от външна страна съдът намира за застрашаващо интересите на потребителя, тъй като позволява именно събиране на повече такси за една и съща услуга, дори и тя да е била необходима за задоволяване на индивидуалния интерес на потребителя и поискана изрично от него. Възможността с договореното с потребител съдържание на клаузите да се заобиколи специално закрилно изискване по ЗПК, изключва по арг. от чл. 21, ал. 1 от ЗПК обосноваването на безспорно вземане с това посочено от заявителя основание.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че е начислена такса за ограничаване на негативните последици при просрочие за периода 15.02.2021 г. до 11.06.2021 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 и ал. 2 ЗПК, при забава на потребителя, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата и обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. В случая тази такса е в противоречие с разпоредбите на чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, тъй като не се установява да е изпълнено изискването видът, размерът и действието, за което се събира такса, да са ясно и точно определени в договора за кредит. Уговорената такса, чието заплащане е обусловено от просрочието на

главните задължения, по своето същество е заобикаляне на ограничението на императивната норма на чл. 33 ЗПК и води до оскъпяване на кредита и неоснователно обогатяване на кредитора.

С исковата молба е претендирана и сумата от 60 лв., представляваща разноски за изготвяне и връчване на покана за доброволно изпълнение, с която покана е уведомен П. К. за настъпилата предсрочна изискуемост на кредита. Тези разноски са посочени и в заключението на вещото лице като задължение на кредитополучателя. Настоящият състав намира, че тези разноски се претендират поради забава на длъжника. Приложима в случая е разпоредбата на чл. 33 ЗПК. По силата на чл. 10а, ал. 1 ЗПК кредиторът може да събира само такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, като посочване на вземането като разноски по изпълнението по смисъла на чл. 78 ЗЗД не променя факта, че това задължение не съответства на никаква допълнителна услуга, предоставяна на кредитора. Дейността по изготвяне и връчването на покани за доброволно изпълнение, съдържащи и уведомления за обявяване на предсрочната изискуемост по чл. 60, ал. 2 ЗКИ, по естеството си не касае допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, а е във връзка с извънсъдебното събиране на задължението, следователно не попада в изброените в чл. 10а, ал. 1 ЗПК услуги/ в този смисъл Решение № 345/09.01.2019 г. по т. д. 1768/2018 г. на ВКС, I I т. о./ Поради това претендирането на разноски за събиране на вземане поради неизпълнение противоречи и на забраната на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, според която кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия за управление на кредита.

По размерите на исковите претенции:

Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза неплатената главница е в размер на 12 540, 68 лв., колкото е претендирано и в петитума на исковата молба, като за тази сума искът следва да бъде уважен, като тази сума се присъди ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 16.01.2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

Предвид разпоредбата чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, според която нищожността на отделни клаузи не влече нищожност на целия договор, при определяне на размера на дължимата възнаградителна лихва, следва да се ползват параметрите, заложи в договора за кредит и по-конкретно договореният размер на възнаградителната лихва от 10,50 %. „Юробанк България „ АД е претендирала сумата от 1707,80 лв. лихва за периода 15.02.2021 г. – 11.06.2021 г. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че П. К. дължи 559,37 лв. – възнаградителна лихва за периода 15.02.2021 г. -11.06.2021 г., както и 1148, 43 лв. – разсрочена възнаградителна лихва за периода 13.02.2021 г. -11.06.2021 г., но по делото се не се установява нито от заключението на вещото лице, нито от останалите събрани доказателства по делото, какъв е бил размерът на главницата за претендирания период, върху който е изчислявана договорната лихва. Съдът е в невъзможност да приложи разпоредбата на чл. 162 ГПК, предвид липсата на данни за размера на главницата за претендирания период. Съобразно гореизложеното претенцията за възнаградителна лихва се

явява неоснователна и недоказана и претендираният размер за възнаградителна лихва не се следва да бъде присъждан.

По претенцията за мораторна лихва за периода 13.02.2021 г. -10.01.2023 г., при извършено изчисление от съда на основание чл. 162 ГПК чрез калкулатор за лихви на НАП съдът намира същата за основателна за размера до 2433,15 лв., като до пълния предявен размер от 2895, 33 лв. претенцията следва да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Доколкото изводите на двете съдебни инстанции не съвпадат, първоинстанционното решение следва да се отмени в обжалваните части и исковите претенции следва да бъдат уважени, както следва: за разликата над 7300,35 лв. до пълния предявен размер от 12 540, 38 лв. – главница по кредита за периода 15.02.2021 г. – 10.01.2023 г. и за сумата от 2433,15 лв. – мораторна лихва за периода 13.02.2021 г. – 10.01.2023 г. В останалата част решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Пред първоинстанционния съд:

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която П. К. К. е осъден да заплати на „Юробанк България“ АД деловодни разноски за сумата над 2715,98 лв., съобразно уважената част от исковите претенции пред въззивния съд.

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено и в частта, в която „Юробанк България“ АД е осъдена да заплати на П. К. К. деловодни разноски за сумата над 197,84 лв., съобразно уважената част от исковите претенции пред въззивния съд.

Пред въззивната инстанция:

С оглед изхода на делото всяка от страните има право на разноски, като страните са претендирали такива пред настоящата инстанция.

„Юробанк България“ АД е направила разноски пред въззивната инстанция в размер на 925,50 лв. за държавна такса и депозит на вещо лице. Съобразно уважената част от въззивната ѝ жалба следва да ѝ присъдят разноски в размер на 803, 43 лв.

П. К. К. е направил разноски пред въззивната инстанция в размер на 2146 лв. за държавна такса и адвокатско вознаграждение. Съобразно уважената част от въззивната му жалба следва да му присъдят разноски в размер на 283,04 лв.

Водим от горното, Окръжен съд - Враца

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, иск с правно основание

чл. 430, ал. 1 ТЗ за главница по Договор потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г. за периода 15.02.2021 г. -10.01.2023 г. за сумата над 7300,35 лв., ведно със законната лихва, считано от 16.01.2023г. /датата на подаване на исковата молба/ до пълния предявен размер от 12 540, 68 лв. и **вместо него в тази част ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** да заплати на „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, допълнително сумата от **5240, 33 лв.**, представляваща главница по Договор потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г. за периода 15.02.2021 г. -10.01.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума , считано от 16.01.2023г. /датата на подаване на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата.

ОТМЕНЯ Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра, **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва за периода 13.02.2021 г. -10.01.2023 г. за сумата до 2433,15 лв. и **вместо него в тази част ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** да заплати на „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, сумата от **2433,15 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода 13.02.2021 г.-10.01.2023 г. върху главницата от 12 540, 68 лв.

ОТМЕНЯ Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра, **в частта**, в която П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** е осъден да заплати на „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** разноски над сумата от 2715,98 лв., съобразно уважената част от исковите претенции пред въззивния съд.

ОТМЕНЯ Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра, **в частта**, в която „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** е осъдена да заплати на П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** разноски над сумата от 197,84 лв., съобразно уважената част от исковите претенции пред въззивния съд.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра **в частта му**, в която П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** е осъден да заплати на „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** сумата от 7300,35 лв., представляваща главница по Договор потребителски кредит № FL ***/24.08.2018 г. за периода 15.02.2021 г. -10.01.2023 г.,

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра в частта, в която е отхвърлен предявеният от „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, иск за сумата от 1707,80 лв., представляваща възнаградителна лихва върху редовна главница за периода от 13.02.2021 г. -10.01.2023 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра в частта, в която е отхвърлен предявеният от „Юробанк България“ АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва за периода 13.02.2021 г. -10.01.2023 г. за сумата над 2433,15

лв.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра в частта, в която П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** е осъден да заплати на „Юробанк България” АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** разноски за първоинстанционното производство за сумата до 2715,98 лв.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 147 от 10.08.2023 г., постановено по гр. д. № 25/2023 г. по описа на Районен съд – Мездра в частта, в която „Юробанк България” АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** е осъдена на заплати на П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** разноски за първоинстанционното производство за сумата до 197,84 лв.

ОСЪЖДА П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** да заплати на „Юробанк България” АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** сумата в размер на **803,43 лв.**, представляваща разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА „Юробанк България” АД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, да заплати на П. К. К., ЕГН *****, с адрес : с. ***, община Мездра, област Враца, *** сумата в размер на **283,04 лв.**, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____